

Statsminister bemærke — i øvrigt skal jeg fatte mig i størst mulig Korthed —, at naar vi nu efter denne Afstemning — med det Resultat, at Forslaget ikke vedtages — staar i den Situation, at der ingen Foranstaltninger er truffet, og naar Ministeren mente, at Landstinget maatte tage Ansvar et derfor, saa maa selvfølgelig hvert Medlem af Tinget tage Ansvar et for sin Afstemning, det er jo en given Sag; men jeg tror dog ikke, at den højtærede Statsminister kan skyde Ansvar et fra sig for, at det ene af hans Valutaforslag er, om ikke forkastet i Folketinget, saa dog blevet hængende der, medens det andet nu, maaske om kort Tid, bliver forkastet her. Naturligvis er det ikke Statsministerens Skyld, at denne Skæbne er overgaaet hans Forslag, men vel Resultatet, at vi skilles ad, og at der ikke foretages noget og ikke arbejdes videre ad den Vej, som den forrige Regering arbejdede paa og vilde have arbejdet videre paa; nemlig Vejen over Nationalbanken, gennem vort Pengevæsen at søge en virkelig Stabilisering af Kronen. Det maa Regeringen tage Ansvar et for.

I øvrigt er det jo ingen Nytte til at kaste Ansvar et frem og tilbage. Vi har peget paa, at efter vor Overbevisning er den Vej, her er foreslaaet, ikke nogen Valutavej. Den kan være meget andet, men det er ikke en Valutavej, og den vil vi ikke følge. Men kommer Regeringen med Forslag, der effektivt tager Sigte paa en Løsning, saa er vi villige til at forhandle derom til enhver Tid; thi derfor er vi her. Og jeg antager ikke, at den højtærede Statsminister selv ønsker, at Landstinget skal begynde at udarbejde Forslag og foregribe Regeringsarbejdet. Det maa være Regeringens Opgave. Jeg er ogsaa sikker paa, at det er en Opgave, som Regeringen ikke vil undslaa sig for.

Af Hensyn til den fremrykkede Tid skal jeg ganske afstaa fra at komme ind paa mange af de Udtalelser, der er fremsat, hvor fristende det end kunde være. Jeg skal slutte med at sige, at vi i Henhold til de Grunde, vi har anført, ikke kan stemme for det foreliggende Forslag, men at vi fremdeles er villige til at overveje de Forslag, Regeringen maatte finde sig foranlediget til at fremsætte for Tinget.

Peder Hedebo: Jeg skal under Hensyn til den fremrykkede Tid fatte mig i stor Korthed og afstaa fra at gøre Bemærkninger til alt, hvad jeg har noteret fra denne Debat, som det i og for sig kunde være ønskeligt at gaa ind paa. Kun en eneste Ting skal jeg berøre paa den Foranledning, der er givet

af det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes), dette om en ny Forhandling. Jeg tror, at jeg tør sige paa mit Partis Vegne, at vi til ethvert Tidspunkt var rede til en Forhandling om dette vigtige Emne og — havde jeg nær sagt — under hvilken Form det end maatte være. Det har vi fremholdt i Udvalget og Gang paa Gang inviteret til Forhandling om det forelagte Forslag og, hvis ikke dette kunde vedtages, da til Forhandling paa et andet fremkommeligt Grundlag. Saa sent som i Gaar, da Valutacentralens Skrivelse blev oplæst for Udvalget og gjorde Indtryk paa Udvalgets Medlemmer, saaledes som den har gjort Indtryk paa det ærede 18de tingvalgte Medlem, benyttede vi, der i Udvalget repræsenterer Socialdemokratiet, Lejligheden til paa ny at understrege Ønskeligheden af at forhandle om det foreliggende Forslag, hvis Bortfald beklages i denne Skrivelse, og hvis dette ikke var muligt, saa at forhandle paa et andet fremkommeligt Grundlag. Det ærede Medlem, der i Udvalget repræsenterer det radikale Venstre, udtalte sig, saa vidt jeg husker, ikke ved hin Lejlighed — Udvalget blev hastigt sammenkaldt, og det paagældende Medlem kom lidt sent til Stede —, men jeg tror, at jeg efter Udvalgets tidligere Forhandlinger tør sige, at det Medlem, der repræsenterer det radikale Venstre, sikkert har haft den samme Villighed til ny Forhandling. Det blev imidlertid blankt afvist baade af Venstres Repræsentanter og det konservative Folkepartis Repræsentanter, og saa kan man ikke gøre andet end at tage denne Situation til Efterretning. Det samme maa jo Offentligheden gøre, og det vil den sikkert gøre, men jeg tror ogsaa, at Offentligheden vil vide at fordele Ansvar et for den Undladelse, der er sket.

Schovelin: Hvad der blev blankt afvist af Venstre og det konservative Folkeparti i Udvalget, var ingenlunde at beskæftige sig med det nye Forslag, om hvilket Statsministeren nu lige har oplyst, at det fremkom til os i skitsemæssig Tilstand; det, der blev blankt afvist, var stadig at beskæftige sig med dette enkelte foreliggende Forslag, at forsøge at løse Valutaspørgsmaalet ved et Forslag, der efter vor Mening ikke fører til Maalet. Det er det afgørende. Naar det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes) forsøgte en Aktion som deus ex machina, gjorde han sig skyldig i en Forveksling paa selv samme Punkt. Han begyndte med at sige, at *Sagen* har Betydning, det er indrømmet, at den har Betydning. Ja, Valutasagen har stor